

Tunadalskyrkan 13 06 02

Joh 1: 29-34 "Andlig klarsyn"

I kyrkoårets texter möter vi nu några söndagar de "stora" namnen, de som på ett speciellt sätt fick hjälpa Guds folk. Förra veckan mötte vi Mose vid den brinnande busken, där han fick kallelsen att föra ut folket ur Egypten tillbaka till sitt eget land. Idag möter vi Johannes Döparen, som hade fått uppdraget att förbereda folket för att kunna ta emot den väntade Messias. Deras uppdrag såg olika ut, men de hade det gemensamt att de fick gå in i det Gud hade kallat dem till, lite grann på tvärs emot alla förväntningar och förutbestämda regler, men de gjorde det inte på grund av egen förträfflighet utan för att de litade på att det Gud hade lett dem in i skulle han också hjälpa dem att klara av.

Mose visade sig till en början vara en rädd, ohågad man, men fick Guds löfte: Jag skall vara med dig, och vågade därför gå in i det Gud kallade honom till. Vi har ingen skildring av Johannes kallelseupplevelse, däremot har vi berättelsen i Lukasevangeliet om hans födelse, hur hans far prästen Sakarias vid tjänstgöringen i templet fick möta en ängel som utlovade en son fast både han och hans hustru egentligen var för gamla, hur han blev stum tills pojken var född och fick sitt namn, hur han sedan brast ut i profetiskt tal: *du mitt barn skall kallas den högstes profet, ty du skall gå före Herren, och bana väg för honom. Så skall hans folk få veta att frälsningen är här, med förlåtelse för deras synder genom vår Guds barmhärtighet och mildhet.*

Lukas som noga hade tagit reda på fakta skriver *"och pojken växte och blev stark i anden. Och han vistades i öde trakter till den dag han skulle träda fram inför Israel". Och i femtonde året av kejsare Tiberias regering kom Guds ord till Johannes i öknen. Han begav sig till trakten kring Jordan och förkunnade överallt syndernas förlåtelse genom omvändelse och dop.*

Mose hade sin förberedelsetid i öknen där han vaktade får; Johannes hade också sin förberedelsetid i öknen, där han blev stark i anden. Tänk om vi hade haft fler uppgifter om vad han gjorde, vilka han umgicks med, för det fanns ju grupper av människor som slöt sig samman för att kunna utöva sin tro och som drog sig undan omvärlden. Det är väl inte otänkbart att han fanns med i en sådan och fick sin skolning där. Men oavsett det så verkade han ha levt ett liv nära Gud, så att han kunde höra honom tala och ge direktiv för det han skulle göra.

Johannes gick in i sin uppgift, predikade, döpte och hjälpte människorna att tänka till över sina liv, och att leva det mer rättfärdigt. Man skulle kanske kunna säga att Johannes dop vid floden Jordan blev som en kontrollplats över livet. Kontrollplatser kan man hitta utefter våra vägar, där de finns vid sidan av vägen för att inte hindra övrig trafik, och där det till och med finns vägmärken som markerar Här finns en kontrollplats, här kan du bli stoppad och kontrollerad. Johannesdopet fick människor att tänka till över sitt liv, och naturligtvis spreds ryktet snabbt och många kom dit för att se, lyssna och bli delaktiga, och därigenom också bli mer mottagliga för det budskap Jesus så småningom kom med.

Det var många spekulationer om vem Johannes var, kunde han rentav vara Messias, den som Gud hade lovat, eller var det profeten Elia som hade kommit tillbaka, eller var han profeten som det står om i 5 Mos 18 som skulle träda fram och som folket skulle lyssna till? Den religiösa ledningen i Jerusalem sände ut en delegation för att ta reda på vem han var: Och han svarade: Jag är inte Messias, Jag är inte Elia, Jag är inte profeten, Men "jag är en röst som ropar i öknen: Gör vägen rak för Herren, som profeten Jesaja har sagt.

I samband med att Gud sade till honom att det var dags att träda fram hade han också berättat att snart skulle det komma en man och döpas av honom, och att det skulle vara den utlovade Messias, och

att han som ett tecken skulle få se den heliga anden i form av en duva komma från himlen och stanna över honom.

Jesus och Johannes var släktingar, men det är ju inte säkert att de visste om varandra, speciellt inte om Johannes hade vistats länge i öknen, men även om de kände varandra så var det utifrån ett mänskligt perspektiv, inte ett andligt.

Johannes kunde ha bortförklarat det hela, det där tror jag inte på, det verkar så konstigt, och varför ska jag överhuvudtaget ge mig ut till Jordanfloden för att försöka övertyga folk om något de inte vill veta av. Men han gjorde det och så en dag så hände det som Gud hade sagt till honom. Jesus kom och i samband med att han döptes fick Johannes se en duva komma ner över honom. Nu visste han: det stämde det Gud hade sagt. Och så kunde han peka ut Jesus och säga: *Där är Guds lamm som tar bort världens synd, För att han skall bli sedd av Israel har jag kommit och döper med vatten. Jag har sett det och vittnar om att han är Guds utvalde.*

Johannes fick bli en dubbel budbärare: dels fick han varna för orättfärdighet och hjälpa folket att bekänna sina synder, dels fick han rent fysiskt peka ut och visa på att nu är han här, han ska göra något nytt.

Johannes hade fått en andlig klarsyn, som gjorde att han såg och förstod och kunde visa på Jesus.

Att ha en andlig klarsyn är något som är viktigt för oss. Nu är inte vi Johannes Döparen, som behöver ha den tydligheten och uppdraget som han hade, men för att kunna förstå och inse vem Jesus är, behöver vi kunna förstå att det är han, mitt i allt vi överöses med. Hur kan vi möta Jesus i dag? Ja, tänk så skönt det skulle vara om det fanns en tydlig mall, med punkter 1, 2, 3 och stämmer det inte med det, så är du fel ute. Men eftersom vi är olika som människor, så har vi också olika möjligheter och sätt att förstå. Och därför tror jag det är viktigt

att ha kontrollplatser som jag talade om tidigare, att stanna upp, att tillsammans med vår Herre fundera kring livet: är jag rätt ute, förstår jag dig rätt, följer jag det du vill? Det kan bli lite obekvämt, för det kommer antagligen att ta lite tid, jag kanske behöver strunta i något annat ett tag, men det är nog mödan värt för att kunna komma vidare. Om en polisman vinkar in en bilist till en kontrollplats, så är det för att garantera sig om att säkerheten är bra, och att det är riskfritt att åka vidare. Att komma till en kontrollplats i livet, stanna upp och tänka till, behöver inte innebära att jag är fel ute, utan kan också vara en uppmuntran att gå vidare.

I Jakobs brev kan vi läsa: Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser, och han skall få vad han ber om. Eller som en fri översättning säger: Om du är villrådig - be till fadern. Han hjälper dig gärna. Och du får hans hjälp utan nedlåtande blickar eller kommentarer. Be frimodigt med tillit utan att tveka.

Även om det inte finns färdiga mallar så kan vi ändå ha några kontrollpunkter i livet: stämmer det överens med bibeln?, stämmer det med bekännelsen att Jesus är Herre? stämmer de med kärleksbudet? Förmedlar det kraft, uppmuntran och tröst, för det med sig Guds frid? Gör det inte det, kanske vi behöver korrigera ett eller annat.

Ja det låter väl bra, men hur skulle jag kunna förstå allt det där? Vi får be Gud om vishet och han vill visa oss; och bibelordet kan vara en stor hjälp, både det vi redan kan och där bibelord kan komma i vår tanke, men också att få vara med om hur det när vi läser bibeln kan bli en helt ny förståelse av ett bibelsammanhang och där jag plötsligt inser att det belyser mitt liv på ett nytt sätt. Ibland kan det vara bra att ta hjälp av någon erfaren kristen som kan hjälpa till att förstå, att lyssna, att ge andra infallsvinklar än jag själv kan göra.

Johannes fick göra en AHA-upplevelse i mötet med Jesus. Plötsligt lades alla pusselbitarna på plats. Många av de gammaltestamentliga profetiorna han hade lärt sig redan som barn fick en ny betydelse, och han såg sammanhanget på ett nytt sätt. Andlig vishet handlar inte bara om detaljer utan också om att se något större. Att se och förstå att mitt liv har ett syfte, att inte bara min vilja har styrt utan att Gud vill använda mig och mina möjligheter, och att jag utifrån min förståelse av Jesus kan få peka på honom och berätta om honom. Det finns en liten berättelse om detta: Det var ett barn som satt och ritade och målade och mamma frågade: Vad ritar du? Jag ritar Gud svarade barnet. Ja, men det går väl inte att göra sa mamma. Ingen vet hur han ser ut. Jo, när jag har ritat klart vet de det!

Vi har möjligheter att måla vår bild av Gud, och förmedla den. Och tänk att sedan få dela med varandra och inse vilken rikedom det är i vår gemensamma förståelse av vem han är. Men vi kanske behöver våga prata om det.

När Mose mötte Gud i den brinnande busken fick han höra Guds namn: Jag ÄR, den som alltid är här och nu. I psalmen vi snart ska sjunga finns en strof: Så lev Guds nu, av Guds nåd får du ta mot var dag ur hans hand. Vi får leva i Guds nu tillsammans med honom som är, och göra det utifrån vår förståelse av vem han är för oss idag.

Johannes gick in i sitt uppdrag i det som då var Guds nu. Han hade en förvisning om att han den dag skulle få se den utlovade, men fram till dess gick han i det som var hans uppgift, och var trogen i det och fick bereda vägen för Jesus och det som låg framför. Vi får mitt i vårt nu tillsammans idag bereda vägen och visa på honom där vi finns, allt utifrån våra möjligheter.

AMEN